

Mircea CĂRTĂRESCU

Un vicleşug al martirilor

odinioară martirii simţind duhoarea leilor
şi văzînd buza neagră a leoparzilor
cădeau cu faţa în nisipul murdar.
labele grele zguduiiau arena
dar ei nu mai vedeau
urdorile din ochii capii ai fiarelor.
ca nişte copii, ei contemplau nisipul.

şi totul dispărea, fiarele şi marmurele romane
norii de deasupra, galere pictate pe un ulcior,
şi chiar Dumnezeu se stingea.

priveau nisipul, miile de grunjuri aglutinate
cu fire cafenii şi pietricele galbene şi plăcuţe scînteietoare de mică
şi fragmente de cochilii, aşchii roz de sidef,
paie şi urme de bălegar, resturi de ferigă,
praf, rumeguş...

era Lumea
cu palate abstruse, statui, colonade
procuratori şi profeţi
cohorte şi nori
iar ei, lăsîndu-şi coaja trupului la fiare
se prăbuşeau în sine, se micşorau pînă cînd
se năşteau iar în lumea întinsă-a nisipului.

iar dacă acolo

erau tot martiri, crezînd în ei înşişi
cei rămaşi în lumea mai mare,
din nou la fiare erau aruncaţi şi din nou leoparzii
murdari şi plini de purici rînjeau colţii la ei.
atunci ei cădeau iar cu faţa-n nisip
şi ca nişte copii contemplau nisipul.

oh, dacă în ultima clipă a vieţii noastre
ne-am aminti întreaga noastră viaţă
şi-n ultima clipă a acestei vieţi amintite
ne-am aminti din nou întreaga noastră viaţă
noi n-am mai muri niciodată...

INEDIT